

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES LERAN

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΙΣ 8 Ύετούνος, τοῦ 8ου έτους ἀπὸ τῆς γαλ-
λικῆς ἐπαναστάσεως σὲ μιὰ κάμαρη καποιών
ἀπόμερου σπιτιού τοῦ Παρισιού, μία ὥραια
γυναῖκα, εἰκοσι χρόνων περίτου, μ' ἀριστοκρα-
τική ἡμέραια, καθόδια κοντά στὸ παρά-
θυρό καὶ φωνάτων σάν να περίμενε κάποιον.

Ξαφνικά θήματα ἀντίχησαν στὸ οκάλι. «Η
Λουκιανή ντε Φουφουά — αὐτὸ ἥταν τὸ δόνομα
τῆς νέας γυναικας — ἔτρεξεν ὑπαλεῖη τὴν
ποτακά κι ἀσπάσθησε τὴν ἀγκαλιά αὐτοῦ
ποὺ μπήκε μέσα.

— Ήταν ἔνας νέος μὲ θλέματος ποὺ διατρέψτη
ἀπὸ μιὰ φωτειὴ λάμψι. Ψήλος, καλόφτιγγένος φοροῦ-
σε ράσο κληρικοῦ. Μα αὐτὸ τὸ τυτύσιο δὲν τοῦ πήγαινε
καθόλου καὶ φαίνοτας πρωρισμένος μᾶλλον νὰ φορά
τὸ σπαθὸ τοῦ ἀλειματικοῦ.

— Εἳ, λοιπόν, Φιλιππε; τὸν ρώτησε η Λουις; αινὴ μ' ἀ-
γωνία.

— Ασχηματικά νέα... ἀπάντησε δὲ Φιλιππος. Μὲ κατήγ-
γειλαν κι ἐμένα ως συμμετασχόντα στὴ συνωμοσία
Κυνοτάντων ἐναντίον τοῦ Πρώτου «Υπάτου καὶ τώρα μὲ κατα-
διώκουν...

— Θεέ μου! τραύλισε ἡ νέα γυναῖκα. «Ἄν σὲ πολ-
λάσσουν, δὲ Κυριακανός δὲν θά σέ συγχωρέσῃ... Σὲ περιμένει
ὅθεντος.

— Τὸ ξέρεα αὐτὸ, ὅταν ἀνακατεύθηκα στὴν Ιωνιανοσία. «Γ-
ταν ἐργάζεται κανεὶς γιὰ μιὰ ιδέα, πρέπει ν' ἀφοισιωθῇ σ' αὐτὴ
δῶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. «Ἄν με συλλάβουν θά δούν πῶς
ἔνας μαρκήσιος ντε Φουφουά έρει νά πεθάνη γιὰ τὸν θεατέλεα
του...»

Καὶ μιὰ λάμψι ἐνθουσιασμοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νεα-
ροῦ μαρκήσιου, καθὼς ἔλεγε αὐτά τὰ λόγια.

— Εγώιστι! Φανατικό! τοῦ εἶπε μὲ πιράπονο δὲ νέα γυναῖ-
κα. Κι' ἐμένα μὲ ξεχνᾶς; Τί θ' ἀπογινώσκω ἐγὼ ποὺ εἴμαι γυναῖ-
κα οου πρὸ τριῶν μηνῶν, ἀν πεθάνη;

— Εὖ! Έρέπις πῶς σὲ λατρεύω, γλυκειά μου Λουκιανή. Μά
ὑπάρχουν ἀδύνατες καὶ ἵερες ίδεες στὶς δότεις εἴμαι υποχρεω-
μένος νά θυσιάω καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωὴ μου...

— Εὖ, ἀπάντησε μὲ θέρημη ἡ νέα γυναῖκα, δὲν πιστεύω πα-
ρά μάλιστα στὸν ἔρωτα!... Γιατὶ ν' ἀλληλοσκοτώνεστε, τὴ στιγ-
μή ποὺ ή ζωὴ είνε τόσο ὄραια; Γιατὶ ν' ζῆτε μεσα στὸ μίσος,
τὴ στιγμή ποὺ ὑπάρχει η ἀγάπη; Είσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα, Φι-
λιππε μου!...

Κ' η νεαρή μαρκήσια σιχήτη
στὴν ἀγκαλιά τοῦ συζύγου της
καὶ τὸν φίλησε μὲ πάθος.

— Ξαφνικά, ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ
ἐπιτακτική φωνή ἀκούστηκε:

— «Ἐν δύναμι τοῦ λυκοῦ ἀνοι-
χε!

Καὶ συγχρόνως δυνατὰ χτυπή-
ματα ἀντίχησαν στὴν πόρτα.

— Ο μαρκήσιος ἀποστάθηκε ἀ-
πολὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς περι-
τροφῆς συζύγου του καὶ γαλήνη-
ος, πήγε καὶ ἀναίσκη. Τέσσερες ἀ-
στυνομικοὶ μπήκαν μέσα, οἱ δύ-
πολοι προχώρησαν καὶ περικύ-
κλωσαν τὸ μαρκήσιο.

— Δέν μαλά ξεγέλασε τὸ ράσο
σου! τοῦ εἶπε δὲ ἐπικεφαλῆς
τους. Είσαι δὲ μαρκήσιος ντε Φου-
φουά καὶ κατηγορεῖσαι γιὰ τὴν
ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον τοῦ
Πρώτου «Υπάτου στὶς 3 Νεφελώ-
δους». «Ἐν δύναμι τοῦ λυκοῦ, σὲ
συλλαμβάνουμε! Ακολούθησε μας,

Γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα, τὴν τελευ-
ταῖα χωρὶς ἀλλο, τὸν Φουφουά
σφές στὴν ἀγκαλιά του τὴν νε-
αρή γυναῖκα του, ή δοπιά — Της
ἀπομείνει ἀφωνη καὶ παγωμένη
ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ θυγάτης ξέω, δι-
καλούμενης τοὺς δάστυνομικούς.

— Η Λουκιανή τὸ ξέρεε: τὸ περί-
φανς μαρκήσιος δὲν θὰ ὑπερα-
σπιζόταν καθόλου τὸν ἔσυτο του.
Τὸν περίμενε δὲ θάνατον...

— Ο θάνατος! Αὐτὴ ή φριχτὴ λέ-
ξις ἀντηχοδεῖ σὲ αὐτὰ τὴ σάν
μια πένθιμη κωδωνοκρούσια...
— Ο θάνατος τοῦ πλάνηματος ποὺ
γιατούντος περισσότερο ἀπ' τὸ κά-
θε τι στὸν κόσμο... «Ω! τι φρίκη...

Καὶ γιὰ πολλὴ δύρι, ή μαρκήσια ἀπόμενε ἐκμηδενισμένη κά-
τω ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ τῆς είχε καταφέρει ἡ μοιρά.

— Ξαφνικά θύματα ἀντηχοδεῖ... «Ω! νά μπορούσε νά τὸν σώσῃ!...
Γιά νά τὸ πετύχη αὐτὸ ἥταν Ικανή ν' ἀποτομήσῃ τὰ πάντα...
Αὐτὴ ή τόσο δειλή, ή τόσο λεπτή, θά μπορούσε νά ἀφήσῃ ὅλα
τὰ μαρτυρία... Ναι, νά τὸν σώσῃ... Μά πᾶς;

— Ξαφνικα, σάν νά τὴ φώτισε μιὰ ἐμπειρούσα τὸ ματάλ, διγήκε
στὸ δρόμο κι ἀρχίσε νά τρεπάσῃ... Σὲ λίγο ἐφτισε στὰ ἀνάκτορα
τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Δέν ἐπιτρέπεται νὰ περάσῃ, τῆς εἶπε δὲ σκοπός.
— Θέλω νά μιλήσω στὸν Πρώτο «Υπάτο».

— Αὐτόνων!
— Θέλω νά τὸν κάνω ἀποκαλύψεις γιὰ τὴν ἀπόπειρα τῆς δέσο-
σιν· Νισσάζ.

— «Απευθυνθῆτε τότε στὸ Φουσέ, τὸν ἀρχηγὸ τῆς δάστυνομίας.
Οτι, θέλει ή γυναῖκα, τὸ θέλει κι' ὁ Θεός, λέει μιὰ παρο-
μία.

— Ετοί, ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, δὲ Φουσέ, τὸν δόπιο κατέκτη-
σε ὡς Χάρις κι' δέρνος τῆς Λουκιανής, τὴν εἰσῆγαγε δὲ ίδιος στὸ
διαιρέσιμα διπού τρισκότων τοῦ Πρώτου «Υπάτος Ναπολέων Βυ-
ναπτατόντων.

Καθισμένος μπρός σ' ἔνα τραπέζι, χλωμός, μέσα στὴν οικο-
ρά καὶ χρυσοστόλιστη στολὴ του, δὲ στρατηγὸς ἥταν ἀπορροφη-
μένος ἀπὸ μά πατίδα σκακιού, ποὺ τὴν ἐπαίξε μὲ τὸν ὑπα-
σπιτοῦ του Ζυνό.

— Ορθιος κοντά τους, ἀξιωματικοὶ καὶ κομψές κυρίες, παρικο-
λουσθωσαν τὸ παγινίδι.

— Ανάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά της, ή μαρκήσια εἶδε αὐτὸν τὸν ὅ-
μιλο καὶ, πρὶν ἀκόμα δὲ Βοναπάρτης γυρίστη πρὸς αὐτὴν τὸ ἡ-
λιούμημένο πρόσωπο του, σωράστηκε γονατιστὴ μπροστά του κι'
ἔνωντας τὰ χέρια της, τὸν ἱκέτευσε:

— Γιά τοι;
— Γιά ποιόν; τὴ ρώτησε δὲ Πρώτος «Υπάτος, χωρὶς ν' ἀποσπά-
ση τὴν προσοχὴ του ἀπὸ τὸ παγινίδι.

— Γιά τὸ Φιλιππο τὸ Φουφουά... τὸ σύζυγο μου...
Μιὰ τρομερὴ γροθία τοῦ Πρώτου «Υπάτου» ἀπάνω στὸ τραπέζι
ἔκλεψε διά τὰ πιόνια νά πεταχθοῦν ἀπάνω.

— Γιά τὸν Φουφουά! εἶπε μὲ φωνὴ διαπεραστική. Δηλαδή
γιατὶ ἔνων ἀπ' τοὺς συνωμάτως τοῦ Κανοντάλ, ποὺ θέλησαν νά
με σκοτώσουν ρίχνοντας ἔνα τρικτικὸ μηχάνημα ἐναντίον τοῦ
ἀμάξιον μου... Μά, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲ σύζυγός σας, κυρία, έχει ἀ-
παίσιο παρέλθον. Συμμετέσχε στὴν
ἀπέτανασσα τῆς Βασιλεας... Πλη-
γώθηκε πολεμῶντας ἐναντίον τῆς
Δημοκρατίας. Δὲν εἰν' ἐτι, Φου-
σέ!

— Ο ἀρχηγὸς τῆς δάστυνομίας πού
στεκάστων πλάτι στὴ νέα γυναῖκα
χαμηλώσε τὸ κεφάλι στὸν καὶ ἀ-
πάντησε!

— Μάλιστα, πολίτα «Υπάτε.

— «Οχι! φώναξε τότε ἀποφασι-
τικά δὲ Ναπολέων. Πρέπει νά δώ-
σουμε ἔνα τέλος στὶς συνωμάτως τῶν
θασιλυφρόνων. «Οχι! Δὲν δί-
νω χάρι..»

— Ενας λυγός τοῦ ἀπάντησε καὶ
μὲ φωνὴ σύσυμην ἡ νέα γυναῖκα
τραυματιστεῖσα.

— «Ελεος!... Ο σύζυγος μου
παρεύρθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Εξ
ἄλλου, αὐτὸς δὲν ἔλαθε μέρος στὴν
ἀπόπειρα... Συμμετέσχε μόνο στὶς
συσκέψεις τῶν συνωμάτων. Ειν' ζ-
να παῖδι!... Αὐτὸς κι' ἔγω μαζύ
δὲν έχουμε περισσότερα ἀπὸ οσ-
ράντα δυσ χρόνια... Χτυπάτως τον,
χτυπάτε κι ἔμενας τὴν θάρρα... Μό-
λις τρεῖς μῆνες είμαστε παντρεμέ-
νοι... Τὸν ἀγαπῶν... «Ελεος!»

— «Ενα ρίγος διέδραμε τὸ ἀκρο-
τηρίο.

— Σιωπῆς, δὲ Βοναπάρτης κύτα-
ζε τῷρα τὴ νέα γυναῖκα, ή δόπια
ἔνωιθε ἐπάνω στὸ λεπτὸ πρωσό-
πο της τ' δέτειας θλέμματος του νά τὴν
κανεῖ.

— Απαθής σαν σγαλιά δὲ Κορσι-
κανὸς συλλογιζότιν.

— Ασφαλῶς ἐπέτρεψε νά τιμωρήση
τοὺς δρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας...
Μά τοὺς ἄλλους, τοὺς συνιμετα-
σχόντας ἀπλῶς σ' αὐτὴ;

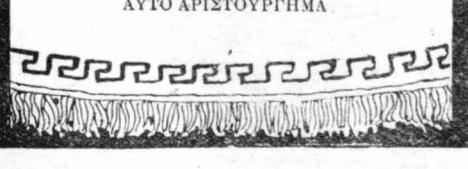

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ο «Καπετάν Βρυκόλακα», τὸ μυ-
θιστόρημα τοῦ μεγαλού «Αγγλου συγγρα-
φέως Μπράου Στόσουκε τοῦ δόπιον ἐκυκλοφό-
ρησης εἰς ἐκατομμύρια ἀντίτυπαν ἐν Αγγλίᾳ
καὶ ἔγινε ἀνάπτωστο. Τὸ μυθιστόρημα
ποὺ ἐσημείωσε τὴν μελντεύσαν ἐπιτυχίαν
ἔξι διων τὸν μυστοφρημάτων ποὺ ἐδιευ-
θύνθησαν ὡς τῶρα στὴν Ελλάδα, δὲν διευ-
θύνθησαν τοῦ «Μπράου» καὶ τῆς «Οικογε-
νείας», γιά νά θησαντοσθή διῶν τοὺς
ἀναγνωστὰς καὶ τὸν δύο Περιοδιῶν ἀπὲ
σφάσιον νά τὸ προσφέρη μὲ 4 δελτία καὶ
δραμάτια 12 ἀντί τῶν 30 δραμάτων ποὺ τι-
μάται.

Οοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας προ-
σκομίζουν τὰ δελτία των καὶ λαμβάνουν
τὰς μηνιαίας ἐδόσεις μας μποροῦν νά ζη-
την ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῶν «Εφημερίδων
καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ τὸν «Κατειλαν
Βρυκόλακα» μὲ 12 δραμάτα.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΩΝΑΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΓΡΗΜΑ

Δέν θά τὸν ἔξυπηρετοῦσε στὴν πολιτική του, ἀν ἐπαιρνε μὲ τὸ μέρος του τοὺς θαυμάτωνας, δείχνοντας ἐπιείκεια πρὸς αὐτούς;

Ωστόσο, ή ἑδίκησις, ή «Θεντέτα» εἰνε μιὰ ἡδονὴ ποὺ ἔνας Κοροκανὸς πολὺ σπάνια τῇ θυσιάζει...

Ξαφνικά μιὰ διαβολικὴ ίδεο πέρυσι ἀπὸ τὸ μυαλό του κι' ἔνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ.

«Ἐγγεψε στὸν Συνό, τὸν συμπατῆτη του νὰ σηκωθῇ καὶ δείχνοντας στὴν παρκησία ντὲ Φονφρουά, τῇ θέσι ποὺ εἶχε μείνει ἐλεύθερη ἀπέναντι του, τῆς εἶπε:

— Καθόδητος ἑκεὶ κι' ἀς παίσκεμε...

Καταπληκτὴ γ' αὐτὴ τὴν πρότασι σὲ μιὰ στιγμὴ τὸσο τραγικὴ καὶ νομίζοντας πώς ὁ Πρῶτος «Υπάτος» ήθελε νὰ παίξῃ μὲ τὸν πόνο της, ἡ Λουκιανὴ ἀπόμενε ἀναῦδη.

— «Ἄς παίξουμε, τῆς ξανασεί ποὺ ἀπάθεια ὁ Βοναπάρτης, ἀς παίξουμε τὸ κεφάλι τοῦ μαρκησίου ντὲ Φονφρουά.

— Τὸ κεφάλι ... τραύλισε ἡ νέα γυναῖκα, μῆ καταλαβαίνοντος ἄκμα.

— Ναι, θά παίξουμε τὸ κεφάλι τοῦ ουζύγου σας. «Ἀν κερδίσω, εἶνε δικό μου...» Ἀν κερδίσετε, εἶνε δικό σας καὶ θά τὸ κάνετε ὅτι, ὅτις ἀφέσει... «Ἐτοι δὲ θέος θὰ κρίνη...» «Ἐμπρός!»

«Η μαρκησία δὲν μπροσθεῖ νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς...» «Ἐπρεπε νὰ ὑποτάχθῃ στὸ παραδόσιο κυριότητο τοῦ κυρίου τῆς Γαλλίας.

Μηχανική, ἀπόματα, σάν νὰ ζύσου τὴν στιγμὴ ἑκείνη ἔνα κα-κό ἐφιάλτη, κάθησε ἀπέναντι στὸν Πρῶτο «Υπάτο... Καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχοις...

Μιὰ θανασιμὴ σιωπὴ ἀπλούστατη τῷρα γύρω ἀπὸ τοὺς δυό παίκτας. Μονάχα ὁ θύρωθος ποὺ ἔκανεν τὰ μετακινούμενα πό-νια ἀκούγοντα.

«Ἐπειδὴ ήταν γνωστὸ πώς ὁ Πρῶτος «Υπάτος» κρατοῦσε πάντα τὸ λόγο του, δῶλων τὰ θλέμματα ήσαν καρφωμένα ἀπάνω στοὺς παίκτας τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς παρτίδας ὄκακίου ποὺ εἶχε ὥς ἐπανθήσει τὸ κεφάλι ἐνὸς ανθρώπου.

Κατάγλωμη, ξεχωρίζοντας τὰ πίσια ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ ματι-σμένη κατασχνά, ἡ μαρκησία ἐπαίξε σὰν αὐτόματο. Στὴν ἄρχη ἔχονται...

— Ο Φονφρουά πάει ἀσχημα, εἶπε ὁ Βοναπάρτης, μ' ἔνα σκληρὸ χαμόγελο.

— Μοῦ μένει ἀκόμα ... ὁ θαυμάτευς! εἶπε χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ μαρκησία.

— Φυσικά! ἔκανε ὁ Βοναπάρτης.

«Η μαρκησία δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς καταλαβαίνοντας πώς εἶχε κἀνεὶ γκάφα, ἀφήνοντας νὰ τῆς ξεφύγῃ ἢ λέξις «θαυμάτευς».

— Πυρακαλέστε λοιπὸν τὸν θαυμάτευσας σας νὰ σᾶς προστατεύει τὸν ἔναντιον μου, ἐπρόσθεις τὸν Πρῶτος «Υπάτος».

Τότε στρωμένη ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἡ Λουκιανὴ συγκέντρωσε ὅλη τὴν ψυχραμπία τῆς καὶ, καταβάλλοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια θελήσασε κύριο τὸν ἔκαντον τῆς.

— «Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἀντίταπο τῆς με-ρικά πιόνια, τὴν θαυμίουσα κι' ἔναν τρέλλο.

Τὸ μέτωπο τοῦ Κοροκανοῦ κατασύφιασε...

Θά δῆψε λοιπὸν τὸν ἔαυτον τὸ νάνκιθη, μπροστά στὰ μά-τια δύο ώρας ἀπὸ αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Αὐτὸ δὴ ήταν ἔξειλοτικό!

— Ο ἔγωμος τοῦ ἔθετο...

— «Ἔω φρενῶν, γιατὶ ἔχανε, ἐπιτάχει μανιασμένα, ἀδέξια, σπρώ-χνοντας τὰ πίσια τοῦ καὶ κάνοντας τὸ τραπέζι νὰ τρέψη.

— Η μαρκησία ἐπωφελήθηκε τῆς καταστάσεώς του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ μερικά πιόνια ἀσκόμα...

Τὸ παγίδιον κόπτευν τὴν ταλείσωση...

Θά ἔδιδετο τῷρα τὸ ἀποφασιστικὸ χτύπημα καὶ τὸ χτύπημα ποὺ θὰ ἔκρινε γιὰ τὴν θέσιον τοῦ παγίδιον κι' ὅλοι θεωροῦσαν ἐπὶ τὸν προτέρων τὸν Βοναπάρτη χαμένο.

Τότε, δῆθεν ἀπὸ ἀδειότητα, δὲ Πρῶτος «Υπάτος» ἔστρωξε μὲ τὸν ἀγκώνα τοῦ τοσκά κι' ὅλα τὰ πιόνια ἐπεσαν κάτω.

Ζήτησε συγγνώμην, τὰ ξανάθαλε στὴν θέσιο τους ἀμέσως μά-διευθετώντας τὰ διαφορετικά, εὐνοϊκά γι' αὐτὸν...

— Η μαρκησία τὸν κύταζε σασιομένην, ἀπολιθωμένην, Ἐπωφε-λούμενος τῆς καταπληξίας της, δὲ Πρῶτος «Υπάτος» τῆς ἔπηρε τὸν «θαυμάτευσα» τῆς καὶ φώναξε

θριαμβεύτικά;

— Κέρδισα!

— Η λέξις αὐτὴ ἔφερε στὴ μαρκησία τὸ ίδιο ρίγος ποὺ θὰ ξοιλιθεῖ ἐν γνγικές τὸ λαμπό της τὸ λεπτόιν, τὰ λαμπτόμου.

— Αγανακτισμένη ή νέα γυναῖκα, παίζοντας τὸ τελευτοῦ της ἀτού, φώναξε μὲ τὴν ἐνεργητικότητα ποὺ δίνει ἡ ἀτελπισία:

— Στρατηγή, κλέψει!

— «Έκλεψα ἔγωγε; Εἴκανε ὁ Βοναπάρτης, ὃ ὅποιος εἶχε γίνει κατάγλωμος.

— Μάλιστα. Ισθε ὅμιλος δικαιού-κιού ποὺ ἔπιξε δηλαδὴ τὸ λαμπό της διαγνω-ρίσετε. Κλέψατε μ' ἔνα τρόπο ἀνάδιο σας, διάδικτος τῆς δόξης σας...

— Διάδοθε! εἶπε ὁ Βοναπάρτης καὶ γύρισε πρὸς τὴν δύμήγυριν,

σὰν νὰ ἔθελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὔνοικήν γιὰ αὐτὸν μαρτυρία της.

Μὰ κανεὶς δὲν μῆλος. «Ολοι θέθαιαν νὰ εύχαριστησουν τὸν Πρῶτο «Υπάτο», μὰ ἡ ἀλήθεια ήταν τόσο φανερή, ὡστε νετράπτηκαν νὰ πούν ψέματα.

Πεισμωμένος, ὁ Βοναπάρτης ἔκανε ἔνα μορφασμὸ δυσαρε-σκελας, ἀνασκάλισε τὴ φωτιά γιὰ νὰ σκεφθῇ ἐν τῷ μεταξὺ, κι' ἔπειτα ἐπειδοφασιτικό, δύμολογόντας τὴν κακὴ του πρᾶξη.

— «Ἐ, λοιπόν, ναι! ἔκλεψα, ἔσεις κερδίσατε, κύρια. Τὸ κε-φάλι τοῦ συζύγου σας σᾶς ἀνήκει... Τὸν συγχωράω...

— «Ἐνας στεναγμὸς ἀνακοινώθησες, έφευγε ἀπὸ δόλων τὰ στήθη.

— Στρατηγή, εἰσθε δίκαιος καὶ μεγαλόψυχος! φώναξε ἡ μαρκησία τρελλὴ ἀπὸ χαρά, πεφτώντας μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Βοναπάρτη.

Ἐκεῖνος τὴ σήκωσε, ἐνώ ἡ νέα γυναῖκα, κλαίγοντας καὶ γε-λώντας συγχρόνως, τὸν ρώτουσε:

— Καὶ μένα μὲ συγχωρέτε;

— Για ποιό πρόδρομο;

— Γιατὶ νίκησας τὸ στρατηγὸ Βοναπάρτη.

Καὶ πρόσθεσε μὲ σιγανή φωνή, μὰ ἔτοι ὥστε ν' ὀκουστῇ ἀπὸ δόλους.

— Σᾶς συγχωράω εὐχαρίστως γιατὶ ήμουν ἀπὸ πρὶν ἀποφασι-σμένος νὰ νικηθῶμε...

— Τότε γιατὶ κλέψει... πήγε νὰ ρωτήσῃ ἡ νέα γυναῖκα.

— Τί τὰ θέλετε; ἔξαρισθησε ὁ Βοναπάρτης.

— Μᾶς ήταν μένας δύο άδυνατος τους πάντας τούς πάντας μου ἔναντις... Μᾶς μόλις ἀρχίσαμε τὸ παιγνίδι, δὲ γέγονος μου ἔν-πησης μάζη μὲ τὸ πάθον του πάτικου... Κι' ἔτοι ἔφευγα μέχρι τὸ σημεῖον νὰ κλέψω... Συγχωρήστε με ποὺ σᾶς φόβιος ἔτοι... Αὐτὸ δώλωσες ήταν ἡ μόνη ἑκόδησης μου ἔναντι του συζύγου σας ποὺ θέλησε τὸ θάνατό μου. Πέστε το αὐτό καὶ στοὺς ἀλ-λούς θαυμάτωνας...

Καὶ μὲ οἰκείοτητα, εἰς ἔνδειξιν συμφιλιώσεως, τράθηξε κατά τὴν σήκωση της, τὸ αὐτὸν τῆς μαρκησίας.

— «Ἐπειδὴ πότι μὰ ώρα, ἡ νέα γυναῖκα έσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸ σύζυγό της, τὸν ὅποιο εἶχε σώσει..

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ... ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ!

«Ο περίφημος Γάλλος ήθωποιός Λουσιέν Γκιτρύ γευμάτιζε μιὰ μέρα μόνος σὲ κάποιο πανάκριβο ρεστωράν. «Οταν τοῦ πῆγαν τὸ λογαριασμό καὶ εἰδεὶ πόσης ήταν οὐδερογόκος, ζήτησε νὰ δῃ τὸν διευθυντή τοῦ ρεστωράν καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιαί μινείνειν αὐτὸς δὲ λογαριασμός;

— Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησε έκεινος.

— Δὲν μὲ ζέρετε λοιπόν;

— «Οχι, κύριε... Ποίδις εἰσέθετε;

— Μά ένις συνάδελφός σας, ἀγαπητή μου... Ναι, συνάδελφός σας...

— Α! «Αφοῦ εἶνε ἑτοι, θά στις κάνω έκπτωσι τοῖς ἐ-κατό...»

— Ο Λουσιέν Γκιτρύ πάλιρωσε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

«Ἐνοδόχος τὸν συνάδεινε τὸν πόρτα τοῦ ἐκεῖνο τὸ ρώ-τησε:

— Συγγνώμην, μπορῶ νὰ μάθω ποὺ εἶνε τὸ ρεστωράν σας;

— Δὲν ἔχω καθόλου ρεστωράν, ἀπάντησε ὁ Γκιτρύ.

— Μᾶς μὲν μοῦ είληστε τὸν πόρτα τοῦ

— Ναι, σᾶς τὸ εἶπα.

Καὶ ἐμπιστευτικά, στὸ αὐτὸν τοῦ ξενοδόχου, πρόσθεσε:

— Ναι... Είπατε κι' ἔγωγε... κλέψτης! ...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μετά ταξίδια σὲ φίλων.

— Στὴν οἰκογένειά μας εἰμαστε τρία ἀδέλφια: οἱ δύο θησαυρούντων πολύτευκοι.

— Επειδηποτὲ οι δύο θησαυρούντων είναι δύο αδέλφια.

— Στο διάδοχο τοῦ πατέρα τοῦ θησαυρούντων, τοῦ θησαυρούντων της συζύγου της.

— Καὶ τί απογιναντον οἱ δύο πρώτοι;

* * *

Στὸ πότε τοῦ πατέρα τοῦ θησαυρούντων:

— «Ἔω φρενῶν, καθάριση γράμμα;

— Τ' θυνιά σας, παρακαλῶ;

— Είνε γράμματον ἀπάνω στὸν πάκελλο.

* * *

Παρεξηγήσιμη χειρο-νούμα.

— Όσας τηνόταν σε ποιος;

— Το ξέρεις, θεωρούπολη;

— Τον θεωρούπολην σας...

— Ο ζητιάνος σε... ηθέλα νὰ δεσμωθωθῶμε, κύριε σας...

— Ο ζητιάνος σε... ηθέλα νὰ δεσμωθωθῶμε, κύριε σας...

— Διάσδοθε! εἶπε ο Κ. Καλφοπούλου

— Στον Κ. Καλφοπούλου

— Επειδηποτὲ οι δύο θησαυρούντων είναι δύο αδελφοί.

— Διάσδοθε! εἶπε ο Κ. Καλφοπούλου

— Επειδηποτὲ οι δύο θησαυρούντων είναι δύο αδελφοί.